

Doors Open

La a 5-a ediție, Festivalul **InnerSound** a ajuns deja o tradiție în peisajul cultural bucureștean, prin efortul admirabil al organizatorilor și credința lor în misiunea acestui eveniment, de a crea punți de comunicare între muzică și alte arte contemporane.

Deschiderea festivalului din data de 28 august, de la Galeria Galateca, a confirmat acest lucru, atrăgând un public numeros și divers ce a venit pentru a afla ce se mai întâmplă

anul acesta în InnerSound. Această primă seară a și avut de altfel rolul de prim gong ce adună spectatorii pentru a se pregăti de intrarea în... festival.

Întâlnirea de la Galateca a publicului cu organizatorii, ornamentată cu intervenții performative, a fost un prilej de socializare „pe marginea” unui festival ce a avut ca temă „marginile”. Intenționat sau nu, acțiunea de socializare în jurul prezentării unui eveniment (practică întâlnită în special în artele vizuale) devine în contextul artelor performative o noutate a contemporaneității, un fenomen de „marginile” care, fie mută atenția dinspre artă spre palierul social, fie integrează socialul în mod artistic. Orice interpretare e posibilă.

Vernisajul anunțat al lucrărilor câștigătoare ale Concursului de muzică electronică „100 de ani de sunete românești” lansat de InnerSound, a constat în cunoașterea compozitorilor și a membrilor juriului. Pentru cei care doreau să le și audă, exista posibilitatea de a o face individual la căști, într-un colț al spațiului Galateca. Cele 10 lucrări selectate aparțin unor muzicieni cu *background*-uri diferite (Makunouchi Bento – *Cântec vechi*, Darie Nemeș Bota –

Adirato, Stefan Elefteriu – *La piață*, Miron Ghiu – *Gaida*, Claudius Tiberiu Iacob – *Mioritikon*, Sarah Mitrofan – *Silvestri goes dancing*, Mihaș Naita – *Priveliști moldovenești*, Simina Oprescu – *Tragic numberture*, Somnoroase Păsărele (pseudonim) – *Toccata*, Rufi – *AroGaida*), ceea ce face desigur audiția interesantă. Promisiunea organizatorilor este că aceste piese vor apărea pe un CD, dedicat temei *Centenarului unirii*, pe care au atins-o prin propunerea ca surse de inspirație, a lucrărilor unor compozitori români venind dintr-o tradiție aproape uitată (Mihail Jora, Theodor Rogalski, Constantin Silvestri, Marcel Mihalovici, Paul Constantinescu, Marțian Negrea).

O altă instalație, pe care o puteai găsi în spațiu (*Msing with Trauma*), i-a aparținut Ioanei Dobroiu, aceasta prelucrând sonor informații oferite de analize RMN. Demonstrația nu a fost nici ea publică, putând fi însă solicitată individual artistei, prezentă la eveniment.

Cele două intervenții performative ale serii au fost susținute de Zoli Toth – percuționist cu experiență în diverse genuri muzicale, care de data asta, a impresionat prin virtuozitate electronic-instrumentală și de Cătălin Crețu, cunoscut ca artist multimedia, care, în calitate și de organizator al festivalului InnerSound, ține să amprenteze evenimentul cu această dimensiune a artei susținută de sau creată cu sprijinul noilor tehnologii.

Experimentul lui Cătălin Crețu (*Do your music through my brain*) a reluat peste timp, cu alte mijloace, ceea ce Alvin Lucier a propus în 1965 prin celebra lucrare *Music for solo*

performer, alăturându-se în felul asta unui grup din ce în ce mai mare de „EEG artists” ce transformă în sunete, impulsurile undelor cerebrale. Acestea sunt traduse printr-un

algoritm într-un limbaj muzical ce a avut la dispoziție o sumă (nu foarte mare) de efecte sonore posibile ce se legau în diverse combinații într-un fel de „soundscape” (o nouă înfățișare a muzicii ambientale). Experiența nu era „testabilă” pentru spectatori, cu alte cuvinte, ca la majoritatea lucrurilor ce implică tehnologia, trebuie să îl crezi pe cuvânt pe autor, că rezultatul e obținut așa cum spune el că e obținut.

Pentru că România are un ritm mai lent de evoluție în multe paliere, există încă aici, acum, în 2018, o fascinație aproape magică pentru invențiile din zona „media arts”, obținute prin implicarea tehnologiilor din ce în ce mai avansate. Dar, când „magia” se va risipi, vom ști probabil că am intrat în plin postumanism.

Cât privește tema „marginilor” artei, sau dintre arte, dintre artă și palierul social ori cel tehnologic, ea oferă un teritoriu foarte larg, infinit de explorare. Pentru că, așa cum mi se arată mie, mereu vor exista margini dincolo de margini.

Irinel ANGHEL

InnerSound Day 2: A Spoonful of Sugar

A cincea ediție a festivalului de arte noi InnerSound, care a avut loc în București între 16 august și 1 septembrie 2018, a avut ca temă „marginile” și încălcarea lor. O citez pe directoarea artistică a festivalului, compozitoarea și fotografa

Sabina Ulubeanu: „*Margini/ Fringe* atinge, încalcă și topește limitele muzicii clasice și contemporane supusă academiei și se deschide spre lumea nonconformistă a culturii alternative. Marginea este văzută ca spațiu fluid, de intersecție al genurilor și al lumilor interioare ale artistului” (Mediafax.ro). Așadar, margini fluide între muzică și arte vizuale, potrivit specificului festivalului, inaugurat în 2012; margini fluide între creatorii școliți pe băncile academiilor de muzică și cei autodidacți sau educați în alte contexte. Dar, așa cum a arătat seara zilei de 29 septembrie, festivalul a explorat margini fluide și între trecutul și prezentul muzical.

Prima zi de concerte propriu-zise din InnerSound a fost dedicată farmecului *trecutului*. Spațiul concertelor a fost unul foarte prietenos și familiar amatorilor de cultură, mai ales cinematografică: Sala de Cinema Elvire Popesco a Institutului Francez din București. Prima parte a serii a constituit-o un „ciné-concert”, proiecția unui film de Charlie Chaplin acompaniat la pian de compozitoarea și pianista Ana Giurgiu-Bondue, în tradiția filmelor mute. Este vorba despre

Shoulder Arms, al doilea film al lui Chaplin pentru First National Pictures și care împlinește anul acesta 100 de ani, fiind realizat în 1918. Filmul îl prezintă pe Chaplin ca soldat în Franța în timpul Primului Război Mondial, înregimentat în „plutonul nătrărilor”. După o serie de aventuri eroice, printre cele mai delicioase numărându-se deghizarea în copac pe teritoriul inamic, încuiatul ușii într-o casă bombardată fără pereți sau capturarea kaizerului, ni se dezvăluie ca Chaplin de fapt adormise și totul a fost un vis. Un film-bijuterie care a demonstrat încă o dată geniul lui Charlie Chaplin și influența imensă pe care acesta a avut-o în cinematografia universală. În acest context, am înțeles opțiunea Anei Giurgiu-Bondue de a se inspira din muzicile filmelor mute de la începutul secolului XX, de altfel cu mult șarm și multă

intelență (o caracteristică profundă a compozitoarei). Nu am înțeles însă lipsa unui aport componistic original, *contemporan*, în contextul unui festival care are ca profil *artele și viziunile noi* (cu siguranță concertul s-ar fi integrat mult mai bine într-un context mai tradițional) și din păcate interpretarea nu a contribuit pozitiv la realizarea acestui proiect. Să ne amintim de excelențele coloane sonore ale Violetei Dinescu la filmele lui Murnau, *Tabu* și *Nosferatu*, asta dacă ne referim numai la spațiul românesc. *Shoulder Arms* mi-a părut un proiect care se află încă în căutarea unei identități și a unei justificări, deși este izvorât însă dintr-un impuls salutar și foarte simpatic.

A urmat un concert din seria Zona Imaginarium, un proiect care și-a câștigat deja, pe bună dreptate, notorietate și

un public fidel. Este vorba despre proiectul unui “concert — instalație” care reunește câțiva muzicieni români de vârf: pianistul Horia Maxim, flautista Mihaela Anica, violoncelista Laura Buruiană și compozitorul și artistul multimedia Cătălin Crețu. Conceptul este redimensionarea muzicii